

147. Legyünk üres edény Isten befogadására!

Bevezető imának a 126. számú éneket imádkozzuk:

Ó áldott, szent Istenem, az Oltáriszentségben, édes Jézus.

Téged szívem úgy kíván, Tégedet én lelkem vár, édes Jézus, édes Jézus.

Ó lelkem, szent Jegyesem, méltán ki-ki szeressen, Téged, Jézus.

Minden kincset megvessen, csak Tégedet keressen, édes Jézus, édes Jézus.

Az ószövetségi imádkozó embernek a kinyilatkoztatás által hitelesített fohászával kezdjük mai imánkat: *Igazságod szerint vezess, taníts engem, Uram, mivel Te vagy az én megmentő Istenem* (Zsolt 24,5). Isten igazsága nem más, mint az Ő végtelen szentsége, az Ő végtelen szeretete, és az Ő végtelen hűsége. Amikor most az Úr elé állunk, akkor merjük kérni: „Vezess engem, Uram, a Te szentségedre, szeretetedre és a Te hűségedre!” Ezzel a kéréssel mintegy kiszolgáltatjuk magunkat Istennek, rábizzuk magunkat az Ő vezetésére. Amikor ezt kérjük: *Taníts engem, Uram!*, akkor ugyanez a készség nyilvánul meg a szívünkben Isten felé: „Uram, a te tanítványod akarok lenni! Készségesen megteszem, amit kérsz, készségesen elfogadom, amit adsz. Azért fogadom el, mert Te Isten vagy, Te az én Istenem vagy.” Az pedig, hogy *Ő az én megmentő Istenem*, azt jelenti, hogy *Ő az én üdvösségem Istene, Aki a pokoltól, a kárhozattól megment, Aki az Ő saját örök életének, örök boldogságának a részesévé akar tenni. Persze hogy hagyom, hogy vezessen és tanítson.*

Az érzékek sötét éjszakája, valamint a lélek aktív, illetve passzív éjszakája mutatja, hogy Isten milyen nagy szeretettel alakítja a kiválasztott lelket. Ha elfogadjuk Istennek ezt a vezetését, ezt a tanítását, akkor nem félünk a sötétben.

Most, az imádság közben, hunyjuk be a szemünket és próbáljuk „megtapasztalni” a sötétséget! **A sötétség** nem ellenség, hanem **hű barát**. Nem a félelem órája, hanem **az Istennel való találkozás előkészülete**. A sötétség azért is jó, mert akkor nem látunk, és **semmi sem vonja el a figyelmünket**.

Az ószövetségi imádkozó azt mondja: *Olyanná lettem, mint az összetört edény* (Zsolt 30,13). Amikor az imádságban egyéb hatások, benyomások érnek, akkor az áhítatunk, az Istenre figyelésünk, az Istenbe kapcsolódásunk összetörik, darabokra hullik. **Lelkünk összeszedettség** azonban nem olyan, mint a cserépedény, amelyet – miután összetört – már nem lehet eredeti épségébe újra összeilleszteni, hanem éppen az újra- és újraindulás által **helyre lehet állítani**. Tehát, ha azt vesszük észre, hogy összetört bennünk az áhítat, akkor **hagyjuk el azt, ami összetörte**, és szedjük össze magunkat! **Az Úr pedig segít**, hogy újra egész lélekkel Feléje tudjunk fordulni. Ha valami elvonta gondolatunkat, a figyelmünket, akkor szedjük össze a széthullott „gondolatcserepeket”, tegyük bele az Úr Jézus kezébe, és Ő összerakja! *Isten ugyanis azt mondta: „A sötétségből támadjon fény”, világosságot támasztott a mi szívünkben is, hogy felragyogjon nekünk Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán. Ezt a kincset törékeny cserépedényben őrizzük, hogy az erő túláradó nagyságát ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk.”* (2 Kor 4,6.7)

I. A törékeny cserépedénynek üresnek kell lennie ahhoz, hogy az erő, Isten ereje beleáradhasson!

Azért szükséges, hogy a lélekből Isten világossága elűzze a sötétséget, és felragyogjon számunkra az Ő dicsőségének ismerete, vagyis Isten titkának belső megtapasztalása, a misztikus ismeret, az a titokzatos ismeret, amelyet Jézus Krisztus közvetít a számunkra. *Aki látja Őt, látja az Atyát is* (vö. Jn 14,9). Itt már lehet szabadon lélegezni, fellélegezni, **át lehet engedni a vezetést Istennek**. Itt már lehet boldogan hagyni, hogy Isten ereje és világossága beleáradjon lelkünk törékeny cserépedényébe. **Azért akarjunk üres cserépedény lenni, hogy befogadhassuk Istent!**

Hogy a lelkem üres edény legyen, **odaadom:**

1. **a látást.** Amikor becsukom a szememet, üresebb leszek az információkkal, és valamiképpen „sötétben maradok”. **Hogyha valami szépet láthatnék, arról lemondhatok, vagyis odaadom Istennek, hogy inkább Őt nézzem!** Az a sok szép, ami a világban van – amit az Úristen a mi szolgálatunkra, hitünk növelésére, lelkünknek az Istenhez való vezetésére teremtett –, azáltal hogy odaadom, vagyis nem azokat nézem, Istenhez kapcsol a nem-látás által. A teremtmények nem-látása által szabadabb lesz a lelkem Isten meglátására. Ezt az isteni dicsőséget szeretnénk látni, felismerni Jézus Krisztus arcán.

2. **a hallást.** Nem arra figyelek, ami kívülről jön, hanem Istenre szeretnék figyelni. Ha én a Zsoltárossal kérhetem Istentől: „*Fordítsd felém fűledet!*” (Zsolt 30,3), akkor Isten is joggal kérheti tőlem: „Gyermekem, fordítsd felém fűledet!” Azzal, hogy nem a teremtés zajára figyelek, valami csendet tudok megtapasztalni. Hallgatom a csendet, hallgatom Istent. Amikor Istent hallgatom, akkor a Zsoltáros készségével forduljak én is Istenhez: „*Mit adhatok még az Úrnak?*” (Zsolt 115,12). Itt azon van a hangsúly, hogy *még* mit adhatok az eddigieken túl. Ha már odaadtam Istennek a teremtmények nézését, akkor most odaadhatom a hallgatásomat is.

3. **az időmet.** Odaadom például most életemnek ezt az óráját, amelyben nem mással akarok foglalkozni, hanem Istennel.

4. **a lelkem figyelmét,** vagyis ráirányíthatom a lelkemet Istenre. Utána sóvárogok és hagyom, hogy Rajta nyugodjék a lelkem! Ha odaadtam Neki, ne vonjam vissza! Nincs szebb, jobb, nagyobb, szentebb, igazabb, Akire vagy amire irányulhatnék, mint Isten! Ha a Zsoltáros azt tanítja: *Az Úr szeme az igazakon nyugszik* (Zsolt 33,16), akkor **az én feladatom az, hogy az én szemem pedig Istenen nyugodjék!** Nagyon csendesén, lágyan, szelíden pihenjen meg lelkem tekintete Istenemen! Lám, azt kerestem: *Mit adhatok még az Úrnak?*, s ugyanakkor én kapok: Az Úr békéjét, az Úrban való megnyugvást.

5. **a lélegzetemet,** a fizikai levegő-vételt, életemnek ezt a szüntelen tevékenységét, amely nélkül nem tudok élni. Minden lélegzetemet adjam oda az Úrnak! Mondjam neki: „Te légy az én életem, Te légy az én éltetőm!”

6. **a másra elkalandozó gondolataimat, vágyaimat!** Minden gondolatom és vágyam Nála legyen! Mondogassam Neki a Zsoltárossal: *Mint szarvas sóvárog a forrás vizére, úgy áhít a lelkem Téged, Istenem! Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után. Mikor mehetek, hogy megjelenjek az Ő színe előtt?* Vagyis arra gondolok: „**Mikor mehetek, hogy meglássam a Te arcodat, Uram?**” A Zsoltáros így folytatja: „*Szomorkodik bennem a lélek, ezért röpiül Hozzád gondolatom*” (Zsolt 42,2.3). „Azért vagyok szomorú, mert még nem látom arcom Szabadítóját. De ez az Utánad való epekedés, vágyakozás azt eredményezi, hogy Reád gondolok.” Isten pedig arra vágyakozik, hogy betöltse az én ürességemet, hogy Benne legyen az én lelkemben.

II. A lélek tudja, hogy Isten benne van, ő pedig Istenben

A misztikus élmény, vagyis a titokzatos Isten megtapasztalása **az egymásban levés tudata,** annak megtapasztalása, amit Jézus is annyiszor mond: *Ő énbennem, én Őbenne* (Jn 15,5; 17,23). A misztikus imádság tehát az egymásra figyelés állapota: *Isten szeretettel tekintetre méltatta az Ő alázatos kis teremtményét* (Lk 1,48), a teremtmény pedig szeretettel feltekint Urára, Istenére. **Amikor Isten és a lélek kölcsönösen egymásnak adják magukat, akkor megszületik a kölcsönösen egymásnak örülés titokzatos (misztikus) élménye.** Ezért érdemes üres edénynek lennünk, mert akkor befogadó lélekkel tudjuk engedni, hogy Ő érvényesüljön a mi életünkben, hogy beleáraszsa szeretetét a lelkünkbe.

1. A Zsoltáros így dadog: „*Harsognak zuhatagjaid, a mély örvény kiált a másik örvénynek*” (Zsolt 41,8). Amikor megtapasztaljuk, hogy Istennek az áramlása az emberi lélek mélységének minden kavargó hullámán átzuhog, akkor az történik, hogy nemcsak átzuhog felettünk, hanem **belénk is árad ez a folytonosan felénk hullámzó isteni szeretet!** A Zsoltáros így folytatja: „*Árassza rám az Úr irgalmát naphosszat!*” (Zsolt 41,9). Ez a Jézus-ima megvalósulását tükrözi: Isten *naphosszat,* vagyis **szüntelenül irgalmaz nekünk, azaz belénk árasztja irgalmas szeretetét.**

Bennünk van!

2. Jeremiás próféta pedig így imádkozik: „*Ha a szavaid élém kerültek, csak úgy nyeltem őket; kedvem telt szavadban és öröme szívemnek. Mert a Te nevedet viselem, Uram, Seregek Istene!*” (Jer 15,16). Istennek nemcsak a szavát fogadhatjuk be, hanem Őt magát is, Aki mondja a szót. Ha kedvünk telik igéjében, ha szavának örül a szívünk, akkor mennnyivel inkább **az Igét, az örök Igét kimondó Istenben telik kedvünk, és lesz benne szívünknek öröme!**

3. A lélek megélheti: Már nemcsak Isten szava van bennünk, hanem *Ő van mibennünk*, betölt önmagával; *mi pedig Őbenne*, hiszen nemcsak ránk gondolt, hanem kimondta a nevünket, vagyis ott vagyunk Őbenne, ott vagyunk a szeretetében.

4. Sőt nemcsak azt tapasztalhatjuk meg, hogy *mi vágyva vágytunk az Úrra, és Ő lehajolt hozzánk* (vö. Zsolt 39,2), hanem azt is, hogy Ő betöltött önmagával. Ezért mondja az Úr: *Boldogok, akik Isten szavát hallják, és azt a szívükben megőrzik* (Lk 11,28). Még boldogabb, aki magát Istent tudja megőrizni a szívében! A Zsoltáros, ez a nagy istenkereső ember ezért meri mondani: „*Ujjongjanak és reméljenek benned az Istent keresők, és kiáltásuk szüntelen: Hatalmas az Úr!*” (Zsolt 39,17). Akit ugyanis az Úr betölt, az már belülről tudja: milyen nagy az Isten. **Érdemes tehát a lelkünk edényét üressé tenni, hogy Isten egészen betölthessen önmagával!**

Befejezésül a 127. számú éneket imádkozzuk:

*Ó szentséges, ó kegyelmes, édességes Jézusom!
Dicsértésél, tiszteltetésél én megváltó Krisztusom!
Szállj be szívem hajlékába, jöjj be lelkem pitvarába,
Ott nyugodjál, ott lakozzál, soha el ne távozzál!*